

Arrest

nr. 197 710 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, komt op 7 juli 2017 België binnen en dient op 17 juli 2017 een asielaanvraag in.

Op 3 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord.

Uit een raadpleging van de visa-databank blijkt dat verzoeker een visum type C had verkregen van de Spaanse autoriteiten, geldig voor de periode van 21 september 2015 tot 3 januari 2016.

Op 10 augustus 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten Spanje om verzoeker over te nemen op grond van artikel 12, 4 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 10 augustus 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten Duitsland om verzoeker over te nemen op grond van artikel 13, 1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 14 augustus 2017 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 15 augustus 2017 weigeren de Duitse autoriteiten de overname van verzoeker.

Op 25 augustus 2017 richt de advocaat van verzoeker een e-mail tot de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag om de asielaanvraag in België te behandelen.

Op 19 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A. voornaam : M. Z N geboortedatum : (...)1992 geboorteplaats : Haiel

nationaliteit : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.07.2017 asiel in België. Wat zijn reis- of identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort en identiteitskaart voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 03.02.2017 in Duitsland geregistreerd werden wegens illegale binnenkomst in de luchthaven van Frankfurt-Main. Bovendien bleek uit raadpleging van de visa-databank dat de betrokkene een Schengen-visum Type-C aanvraag bij de Spaanse consulaire diensten in Jeruzalem (Israël) en dat dit visum afgeleverd werd op 28.11.2016, geldig van 05.01.2017 tot 19.04.2017.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong, werd gehoord op 03.08.2017 en verklaarde dat hij Palestina op 31.07.2017 verliet om met de bus naar Egypte te reizen om dezelfde dag met het vliegtuig naar Duitsland te reizen. Zoals vermeld, werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 03.02.2017 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene verklaarde dat hij op 03.02.2017 met het vliegtuig naar Engeland reisde om na 10 uur met het vliegtuig naar Portugal door te reizen om er op 04.02.2017 aan te komen. Hij verklaarde ongeveer 5 maanden in Porto te hebben verbleven samen met een meisje afkomstig uit Servië. Hij gaf aan vervolgens met het vliegtuig op 07.07.2017 naar België te zijn gereisd. In België diende de betrokkene op 17.07.2017 een asielaanvraag in.

Op 10.08.2017 werd een overnameverzoek gericht aan zowel de Spaanse autoriteiten als de Duitse autoriteiten. Op 14.08.2017 stemden de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de overname van de betrokkene. Op 15.08.2017 weigerden de Duitse autoriteiten de overname van de betrokkene, omdat volgens hun gegevens de betrokkene Duitsland op legale wijze binnenkwam, in het bezit van een visum uitgereikt door de Spaanse autoriteiten.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat dit het enige land is dat de problemen van de Palestijnen begrijpt, de mensenrechten respecteert en het middelpunt van Europa is.

De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Spanje, omdat hij voor België koos. Hij verklaarde dat het nooit zijn bedoeling was om in Spanje te blijven, maar dat als hij zou moeten kiezen tussen Duitsland en Spanje, hij voor Spanje kiest. Hij gaf tot slot aan dat zijn voorkeur niettemin naar België gaat.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.08.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende achterneef te hebben, maar kon niet aangeven waar deze verblijft. Daarnaast maakte hij gewag van een in Zweden verblijvende achterneef, eveneens op een voor hem onbekende plaats.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat hij niet in Spanje verbleef, maar enkel gebruik maakte van een door de Spaanse autoriteiten verstrekt visum. Hij verklaarde dat indien hij moet kiezen tussen Duitsland of Spanje, hij Spanje zou kiezen, maar toch de voorkeur te geven aan België.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.08.2017 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Spanje en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te

behandelen. In de tussenkomst wordt geargumenteed dat gezien de hoge instroom van asielzoekers in Spanje, de opvangomstandigheden menonwaardig zijn en er sprake is van ongeoorloofde detentie. We wijzen er vooreerst op dat de advocaat van de betrokkene grotendeels verwijst naar online mediabronnen, die bovendien sterk gedateerd en vaak irrelevant zijn in het licht van de casus van de betrokkene. Deze publicaties kunnen niet zonder meer als objectief en accuraat en niet in het minst als actueel worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Bovendien wordt herhaaldelijk verwezen naar de situatie in Ceuta en Melilla, de twee Spaanse enclaves op Marokkaans vasteland. We merken op dat de betrokkene niet in Spanje verbleef en na overdracht aan Spanje niet zal worden ondergebracht worden in een opvangcentrum in Melilla of Ceuta, aangezien deze centra louter fungeren als eerste opvangplaats na het oversteken van de Marokkaans-Spaanse grens aldaar. Asielzoekers worden na een tijdelijk verblijf in Melilla overgebracht naar een opvangplaats op het Spaanse vasteland.

We merken verder op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken ook op dat Spanje op 14.08.2017 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang

en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EXPOSE DES MOYENS MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, 51/5 et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du principe général de bonne administration en ce qu'il implique le devoir de minutie et le respect de la proportionnalité et de l'erreur manifeste d'appréciation , de l'excès de pouvoir .

Pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, signée à Rome le 4 novembre 1950 , aux articles 7 et 14 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques (article 7 et son commentaire) adopté et ouvert à la signature, à la ratification et à l'adhésion par l'Assemblée générale dans sa résolution 2200 A (XXI) du 16 décembre 1966 Entrée en vigueur: le 23 mars 1976;

Pris de la violation des articles 4, 6 du Règlement 604/2013 UE , dit Dublin III.

Pris du principe général selon lequel l'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Premier grief

la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Qu'en l'espèce, la décision 26 quater est motivée par référence à l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 dont il serait fait application.

Que l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 se limite toutefois à énoncer que le Ministre procède effectivement à la détermination de l'Etat responsable dès l'enregistrement d'une demande d'asile mais n'énonce nullement pour quelles raisons la Belgique ne pourrait se déclarer responsable ou envisager de se déclarer responsable de la demande d'asile formulée par la partie requérante , entre autres sur pied de l'article 17 du Règlement 604/2013;

Que ce constat suffit déjà à annuler la décision.

Second grief

Attendu que la décision reprend une déclaration de la partie requérante relative aux raisons du choix porté sur la Belgique, pour y opposer que le demandeur d'asile n'a pas le libre choix du pays responsable et ce de manière totalement stéréotypée.

Que le stéréotype est en l'espèce poussé à l'extrême au point d'en « oublier » les éléments constitutifs de la déclaration de la partie requérante, reprise à la décision ;

Que la partie adverse ne répond pas adéquatement aux éléments qui étaient invoqués par la partie requérante et notamment la circonstance que les autorités espagnoles n'ont donné aucune chance sa demande d'asile ;

Que dès lors, l'article 62 visé au moyen est violé ;

Troisième grief

La partie adverse n' a pas correctement examiné une vulnérabilité éventuelle du requérant ;

Le requérant est un homme particulièrement jeune, mais qui a vécu des événements particulièrement traumatisants en Palestine ;

Il est extrêmement fragile sur le plan psychologique et la situation que vit actuellement l'Espagne n'est pas de nature à lui offrir un environnement dans lequel il pourra se reconstruire psychologiquement, ce qui est de nature à nuire à sa demande d'asile ;

La partie adverse n'a pas pris les renseignements afin de savoir où le requérant allait devoir se rendre en Espagne ;

Il ne peut donc être exclu que le requérant se renvoyait vers des points problématiques en Espagne ;

En effet, la situation des demandeurs d'asile en Espagne se présente comme suit au niveau international :

ESPAGNE (FR. ES) SOS RACISME, VISITE AU CIE DE BARCELONE ZONA FRANCE DANS LE CADRE DE LA MOBILISATION OPEN ACCESS NOW 2014

TRADUIRE EN: EN IT

Article publié le 19/11/2014 ,

[FR] Le 10 octobre dernier, Sos Racisme Catalogne, la fondation Migra Studium et Médecins du Monde Catalogne accompagnant le parlementaire européen Ernest Urtasun (Verts, Espagne) ont effectué, une visite non annoncée au; « centre d'internement d'étrangers » (CIE) de Zona Franca à Barcelone, dans le cadre de la mobilisation Open Access Now 2014

Ci-dessous, trois extraits du compte-rendu de la visite en français, en PJ le compte- rendu et le communiqué de presse de Sos Racisme (en espagnol).

- Accès aux soins :

« L'assistance médicale est toujours inadéquate, malgré quelques améliorations. Le suivi psychologique — pourtant nécessaire — n'est pas prévu. L'infirmerie manque de moyens et aucune assistance n'est prévue la nuit, moment dans lequel ont eu lieu la plupart des incidents graves dans le centre (la mort d'Idrissa Diallo en janvier 2012, par exemple). Des situations de violences ont aussi été constatées quand, pendant la nuit, des détenus demandent à la police, en charge de la sécurité à l'intérieur du centre, de transférer un détenu ayant besoin de soins. Ca ne relève pas des compétences de la police de décider quel malade peut attendre le lendemain et quel malade doit être soigné immédiatement. La police n'est pas formée pour ça et ne devrait pas prendre en charge cette responsabilité. »

- Accès des ONG :

« par rapport à l'accès des ONG au centre, celles-ci peuvent y accéder, sur demande d'un détenu, pour des "visites parlours", ce qui limite la fonction de contrôle reconnue par la législation. Les boîtes aux lettres destinées aux demandes de visites et autres communications avec les ONG, les « juges de contrôle » et le directeur du centre, sont situées dans l'entrée, un espace qui n'est pas de passage, voir difficile d'accès pour les détenus ».

- Accès à l'information :

« Suite à la visite, nous nous sommes réunis avec le Directeur du CIE et le « deuxième chef provincial » [...] Il a été impossible d'obtenir des infos sur le nombre d'expulsions et les motifs des placements en détention. »

Voir aussi :

<http://www.sosracisme.org/aengeral/entitats-de-tancarem-el-cie-constaten-unes-deficients-condicions-hiaieniaues-i-condicions-mediaues-limitades-en-una-visita-al-centre-d-internalment-d-e-bcn>

<http://www.btv.cat/btvnoticies/2014/10/10/atencio-medica-insuficient-cie-zona-franca/>

<http://www.ara.cat/societat/Urtasun-insisteix-CIE-Zona-Franca01227477402.html>

<http://www.lavanquardia.com/vida/20141010/54417800102/urtasun-dice-que-el-cie-no-cumple-los-requisitos-minimos-de-derechos-humanos.html>

Documents attachés

Communiqué de presse [ES] - Visita CIE Barcelona(pdf - 271 kB)

Compte rendu [ES] - Visita CIE de Barcelona(pdf - 330 kB)

Informations bibliographiques

Date(s) de publication : 10/10/2014

Source(s) : SOS Racisme

(...)

RAPPORTS DE VISITES TRADUIRE EN : EN IT

Les visites dans les lieux d'enfermement des migrants sont un des instruments de la campagne Open Access. Elles sont effectuées par des journalistes, des organisations de la société civile et des parlementaires.

L'objectif des visites est double :

- Tester l'effectivité du droit d'accès : est-il possible de parler avec les détenus? Peut-on avoir une véritable vue d'ensemble des conditions de détention et en rapporter ?

- Compiler les informations des pays d'Europe et du monde

Pour plus d'information sur l'organisation des visites, télécharger le « Kit de campagne » disponible en 4 langues (rubrique Outils du site).

Vous pouvez télécharger ici les rapports des campagnes de visites parlementaires organisées dans le cadre d'Open Access Now
Du 26 mars au 26 avril 2012
Du 24 avril au 31 juillet 2013
Du 15 octobre 2014 au 2 mars 2015: le bilan de la mobilisation et le calendrier des visites
<http://closethecamps.org/open-access-now/rapports-de-visites/>

et

2.6 ESPAGNE Synthèse Enquête de terrain

1 - Brève description du déroulement de l'enquête : Le partenaire local, responsable de la recherche documentaire dans le pays et de l'organisation pratique de la visite sur le terrain, CEAR est une ONG qui apporte notamment une aide sociale et juridique aux demandeurs d'asile et aux migrants. Etude STEPS Consulting Social pour le Parlement Européen REF: IP/C/LIBE/IC/2006-181 - Décembre 2007 92 Du fait des difficultés pour obtenir les autorisations d'accès dans les centres de détention (liée à la réticence des autorités espagnoles vis-à-vis de l'enquête), nous étions dans l'incertitude quant aux dates autorisées de visite qui nous ont été données au dernier moment. Nous n'avons donc pas pu programmer les visites des centres ouverts (pour demandeurs d'asile et mineurs étrangers isolés), ni les rencontres avec d'autres acteurs (ONG, Institutions Internationales).

Finale, nous avons pu visiter uniquement les 5 centres de détention sélectionnés (Fuertaventura, Madrid, Barcelone, Malaga et Algerisas). Le personnel administratif des centres a montré un bon niveau de participation à l'enquête.

2 - Contexte général La spécificité de la situation géographique de l'Espagne, porte sud d'entrée dans l'Union européenne, avec ses enclaves de Ceuta et Melilla et les îles proches du continent africain, ses liens culturels et historiques avec certains pays (notamment d'Amérique latine), rendent particulièrement importants les enjeux des politiques migratoires en Espagne. Le renforcement des contrôles frontaliers et la mise en œuvre d'une politique restrictive d'entrée sur le territoire a eu des conséquences dramatiques : expulsions arbitraires de ressortissants d'Amérique Latine arrivant par voie aérienne, multiplication du nombre de naufrages et de décès de migrants empruntant la voie maritime en provenance du Maghreb et des pays d'Afrique Subsaharienne. Les tragiques événements d'octobre 2005 de Ceuta et Melilla ont amené les Gouvernements Espagnol et Marocain à renforcer les contrôles frontaliers dans les enclaves espagnoles, ce qui rend ce point de passage extrêmement difficile et a eu pour effet de repousser la frontière européenne encore plus au sud.

Le renforcement des contrôles le long des côtes africaines a déplacé les points de départs des migrants empruntant la voie maritime : de Mauritanie, les points de départ des embarcations de migrants ont été repoussés vers le Sénégal, la Gambie, Casamance et jusqu'en Guinée. Ceci a des conséquences tragiques conduisant à une augmentation du nombre de morts (atteignant le chiffre de 6.000 en 2006 selon certaines estimations). La loi organique du 1er juillet 1985 sur les droits et libertés des étrangers en Espagne, modifiée en 2000 et en 2003, et son règlement d'application déterminent les principes généraux relatifs à l'entrée et au séjour des étrangers. Le droit d'asile est régi par la loi du 26 mars 1984, modifiée en mai 1994 complétée par le décret royal du 10 février 1995.

3 - Descriptif des systèmes d'accueil et de détention : 3-1 - Les centres de détentions fermés : Les CIE (Centro internamiento extranjerios) sont destinés aux étrangers en situation irrégulière et faisant l'objet d'une procédure d'expulsion. Sous le contrôle de la « Commisaria General de Extranjeria y Documentacion », ils sont gérés par la Police Nationale Espagnole. La durée maximale de détention est limitée à 40 jours, mais en Etude STEPS Consulting Social pour le Parlement Européen REF: IP/C/LIBE/IC/2006-181 - Décembre 2007 93 pratique, les étrangers peuvent être arrêtés dès leur sortie du centre et cumuler ainsi plusieurs périodes de détention de 40 jours. 3-2 - Les centres ouverts : il existe différents types de centres ouverts Les CETI (Centro d'Estancia Temporal de Inmigrantes), situés dans les enclaves de Ceuta et Melilla, localisés à la frontière, ils accueillent les migrants arrivant en situation d'irrégularité et sont gérés par le Ministère des Affaires Sociales du Travail, ils sont ouverts, mais les migrants ne peuvent en pratique s'éloigner de ces centres. Les centres ouverts pour demandeurs d'asile et demandeurs d'asile, destinés à l'accueil et l'hébergement des demandeurs d'asile sont gérés par le Ministère des Affaires Sociales ou des ONG espagnoles sous contrat. Certains centres gérés par des ONG, sont destinés à l'accueil de certains groupes de personnes vulnérables : femmes enceintes, mères mineures, demandeurs d'asile souffrant de problèmes psychologique et psychiatrique. Les centres pour mineurs étrangers isolés sont gérés par l'administration régionale, les « Communautés Autonomes » (responsables des mineurs isolés nationaux ou étrangers) ou par des associations spécialisées.

4 - Les constats/conclusions : Sur les centres de détention Système excessivement strict de détention de type carcéral (enfermement quasi permanent dans des cellules, limitation des promenades à l'air

libre) , Constatation dans certains centres de conditions matérielles et d'hygiène déplorables conduisant à des conditions dégradantes de détention (Algesiras, Fuertaventura, Malaga : dégradation des bâtiments, absence d'équipement basique nécessaire aux détenus : draps, vêtements, kit hygiénique). Constat de violences signalées par les détenus eux-mêmes, perpétrés par le personnel de sécurité dans certains centres, attitude irrespectueuse et méprisante du personnel des centres vis à vis des détenus, absence de sensibilisation à la situation spécifique des migrants, Présence quasi-exclusive dans les centres de personnel de sécurité chargés de la surveillance des détenus, Déficience des services médicaux, ouvertement réticents à répondre aux besoins des personnes retenues, Etude STEPS Consulting Social pour le Parlement Européen REF: IP/C/LIBE/IC/2006-181 - Décembre 2007 94 Absence ou insuffisance d'accès des détenus à des informations sur leurs droits, à un soutien juridique, à des traducteurs. Manque d'ouverture des centres sur l'extérieur (présence très limitée des ONG compte tenu des difficultés pour obtenir des autorisations d'entrée dans les centres), Caractère pathogène de la détention pour des migrants déjà affaiblis, qui arrivent souvent dans de mauvaises conditions physiques et psychologiques, du fait des conditions particulièrement éprouvantes de leur voyage. Personnes vulnérables Présence importante de personnes ayant été victimes d'abus et de traumatismes au cours de leur voyage vers l'Europe, insuffisance des dispositifs de prise en charge de ces personnes qui sont parfois en situation de grande vulnérabilité (des cas de femmes ayant été victimes de viols pendant leur passage par la Libye ont été signalés par les migrants), Seuls les mineurs non accompagnés ne peuvent pas être détenus, les mineurs accompagnés de leurs parents peuvent être détenus si le procureur donne un avis positif sur cette détention, ce qui arrive en pratique. Les mineurs isolés sont hébergés dans des centres spéciaux. Les conditions dans certains de ces centres pour mineurs, notamment aux Canaries, ont été très critiquées dans le dernier rapport d'Human Rights Watch qui a dénoncé des cas d'abus sexuels et de violences physiques. En outre, certains mineurs isolés « suspectés d'être majeurs » peuvent être détenus dans les centres de détention, compte tenu du manque de fiabilité du test des os qui est pratiqué par les autorités en cas de doute sur l'âge des mineurs. D'une façon générale, insuffisance de personnel capable de reconnaître les signes de vulnérabilité -seul du personnel de sécurité est présent: absence de travailleurs sociaux, de psychologues, de médecins formés à la reconnaissance de la vulnérabilité.

5 - Recommandations Assouplir le régime strict et carcéral de détention en vigueur, totalement disproportionné et inadapté à la situation de personnes détenues uniquement en raison de l'irrégularité de situation administrative, Mettre en place des alternatives à la détention, au minimum pour certaines catégories de personnes vulnérables, et notamment des familles accompagnées d'enfants, Améliorer les conditions de vie, matérielles et d'hygiène dans les centres, au minimum par des travaux de rénovation et des distributions d'équipement de base nécessaires aux détenus, Ouvrir les centres sur l'extérieur en permettant un accès permanent des ONG, assurer un contrôle régulier des centres afin de veiller au respect des droits des migrants et pour prévenir les abus. Etude STEPS Consulting Social pour le Parlement Européen REF: IP/C/LIBE/IC/2006-181 - Décembre 2007 95 Concernant les personnes vulnérables : Mettre en place des dispositifs d'assistance des personnes particulièrement affaiblies par les conditions de leur parcours vers l'Europe (conditions éprouvantes des traversées maritimes et des parcours terrestres sur le continent africain), Améliorer l'identification et la prise en charge des catégories de personnes vulnérables et/ou souffrant de troubles psychologiques en assurant une présence de travailleurs sociaux, psychologues, interprètes, personnel médical et médiateurs. Améliorer le système d'accès aux soins, notamment en introduisant du personnel médical indépendant de la police nationale. Concernant les mineurs : introduire une méthode d'identification de l'âge autre que le test osseux compte tenu de sa marge importante d'erreur, Interdire la détention des femmes enceintes [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2007/393275/IPOL-LIBE ET\(2007\)393275 FR.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2007/393275/IPOL-LIBE_ET(2007)393275_FR.pdf)

Miguel Urban Becomeafan
Deputy of Podemos, and member of European Parliament
Email

IN MELILLA, A SPANISH GUANTANAMO

Posted: 10/12/2015 5:27 pm EDT Updated: 10/12/2015 5:59 pm EDT
(...)

This Monday, a Podemos delegation tried to visit Melilla's Center for Temporary Stay of Immigrants (CETI). I say "tried" because only Maribel Mora and I could gain access to the facility. They let us in because of our positions; senator and member of the European Parliament, respectively. Or at least, that's what they said, as they barred the rest of the delegation from entry, which included Andalucian legislator Teresa Rodriguez and Ione Belarra, who heads migration issues for Podemos. The delegation

was sharply rejected at CETI's doors. The process was unusual, and not very compatible with an advanced state.

Those of us who did get in found a facility that had been designed for 480 people but that, as the director admitted to us, currently accommodates more than 1,750 people, 500 of them children. The center is overflowing, families are crowded together during the day, and are separated at night. The presence of people from Sub-Saharan Africa, until recently a majority, has sharply decreased. Harassment from Moroccan police and their inability to pay the fees demanded by mafias that facilitate crossing into Spanish soil have motivated them to look for other means of entry. Today, the majority of people in Melilla are Syrians who have come in planes to Algeria and by highway to Nador, where they pay mafias to cross to the city. There are also Iraqis, Palestinians and Yemenis. The absence of Eritreans stands out; they are very present at the Greek and Italian borders.

CETI's classrooms have been converted to bedrooms, the offices into classrooms, and the yard into a makeshift camp filled with tents. Aside from the security personnel and the center's administration, only three other people assist the residents: a doctor, a psychologist, and an attorney from the Spanish Refugee Aid Commission (CEAR). The work they do is almost superhuman. Three people assist 1,750 refugees and migrants. With such limited resources, it's difficult to comply with protocols for managing people affected by armed conflicts, which have been included in international treaties signed by Spain. The center is even less likely to follow the specific protocols for minors. And what about information on basic rights, legal proceedings or family reunification? Processes that should take just hours stretch out for weeks. Faced with this lack of resources, it's not surprising that refugees confess that they trust information provided by the mafias more than the information they get from CETI.

The overcrowding, precarious service and lack of resources at CETI are the consequences of a palpable lack of political will. Or rather, the result of a choice to systematically violate international human rights commitments, placing geo-strategic, commercial and police interests ahead of people's lives. A good example is the contrast between this makeshift refugee camp and the luxury golf course that stretches out beyond its walls, sadly known for a photo taken almost a year ago of a group of migrants trying to jump a fence as golfers focus on their game. The massive influx of refugees adds to the traditional migratory flows in Melilla, a 12 square-kilometer municipality with 80,000 people. A taxi driver told us that this situation has become a lucrative business for the city; refugees with greater purchasing power create demand for hostels and holiday homes, taxi drivers have more clients as refugees continue to move across the city, and trafficking mafias have plenty of business. In addition, the hotels are filled with the Civil Guard, especially the Reserve and Security Group troops, the team in charge of guarding the border fence, as well as workers responsible for its maintenance.

The lucrative business of building new security facilities deserves a separate chapter. In the past 10 years, the state has invested 75 million euros on building walls and razor wire fences with video surveillance cameras in the two cities on the border of Morocco. Public money is handled by private contractors, which is a common occurrence in so many other sectors. More specifically, by a handful of contractors. Following successive public bids, 80 percent of this money has ended up in the hands of three large Spanish companies. The multinational Indra Sistemas alone has received practically half of these funds, to build fences in Melilla. It has received 75 million euros, which contrasts with the three million euros in European funds set aside for renovating and improving CETI's facilities; the slow pace of its renovation starkly contrasts the speed with which walls are built around it.

Investment in security bears fruit, but doesn't make the problem disappear; the previously routine jumps over the fence by young, single Sub-Saharans have decreased, but they've been replaced by refugees coming from the Middle East. The new ways of entry include refugees renting Moroccan passports. When they can't do it together, the families split up. Many children end up on their own, at the gates of CETI or police stations' doors, on one side or the other of the border, sometimes in the hands of mafias. This drama could be avoided by simply setting up consulates, like the one in Nador, so that asylum seekers could safely and legally enter the country without being exposed to mafias and razor wire fences.

In Melilla, like in so many other places, Fortress Europe and Capitalist Europe shake hands, and border control becomes a niche, appealing market in times of crisis. In migratory matters, razor wires represent the true Spanish mark in Europe: the ones that Spanish companies make for Melilla's fence, or the one on the Serbo-Hungarian border. There's no wonder that after her visit to the CETIs and security systems in Ceuta and Melilla, the Hungarian ambassador called them examples of best practices in migratory

policy. They are two "city-prisons," as described by Teresa Rodriguez, or, according to Syrian refugees we met during our visit: two Spanish Guantánamos. This is a situation that the refugees, migrants, and definitely, the people of Ceuta and Melilla, don't deserve.

This post first appeared on HuffPost Spain and was translated into English.
Follow Miguel Urban on Twitter: www.twitter.com/MiguelUrban

Ni la décision ni le dossier administratif ne permette de corroborer les prétentions de la partie adverse, à savoir que le requérant ne sera pas renvoyé à la Ceutat ;

Le dossier administratif ne contient aucun élément personnel et spécifique au requérant, permettant d'établir le bien fondé des allégations de la partie adverse ;

Celle-ci ne s'est pas assurée auprès des autorités espagnoles, lors de la demande de prise en charge, de savoir où le requérant serait renvoyé ;

La prise en charge elle-même ne contient aucune indication en ce sens ;

La partie adverse se base donc sur des informations d'ordre général, pour établir que le requérant ne sera pas renvoyé dans les enclaves espagnoles ;

On notera également que la décision ne précise pas où le requérant a été contrôlé en Espagne, en sorte qu'il est impossible d'exclure qu'il n'a pas transité par ces enclaves, ce qui confirmerait une crainte en cas de renvoi, mais également le fait que le requérant n'a pas pu demander l'asile en Espagne, comme il l'a avancé;

Une telle décision est contraire à l'article 3 CEDH ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66).

Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ;

Or, la partie adverse ne tient pas compte des circonstances propres du requérant quant au lieu précis vers lequel ils seront renvoyés alors que celui-ci est déterminant pour apprécier le risque de violations des droits du requérant, risques que la partie adverse estime établis dans certaines parties de l'Espagne;

Le requérant semble particulièrement vulnérable ;

Dès lors, le dossier administratif ne permet pas, en son état actuel, d'établir avec certitude que le requérant ne sera pas renvoyé dans les enclaves espagnoles ni que la famille ne se verra pas séparée ;

Votre Conseil ne peut, en l'état actuel du dossier, contrôler le respect par la partie adverse, de l'article 3 CEDH ni du respect du principe de non refoulement ;

Quatrième grief

La partie adverse ne retient que les rapports qui lui sont favorables et ne tient pas compte des sources publiquement disponibles qui dénoncent l'accueil et le traitement des demandes d'asile en Espagne, spécialement les difficultés pour les demandeurs d'asile autres que syriens. On notera :

-Amnesty international

Qui stipule (<http://www.7sur7.be/7s7/fr/1505/Monde/article/detail/2720565/2016/05/31/Amnesty-epingle-1-Espagne-sur-1-accueil-des-demandeurs-d-asile.dhtml>):

CRISE DES MIGRANTS L'organisation de défense des droits de l'Homme Amnesty International a épinglé mardi l'Espagne sur l'accueil des demandeurs d'asile, "inefficace, obsolète et discriminatoire" dans ce pays et qui affiche des taux d'admission "honteux", selon l'ONG.

"Certains gouvernements, comme celui-ci, n'ont pas la volonté d'accueillir", a déclaré lors d'une conférence de presse le directeur d'Amnesty en Espagne, Esteban Beltran, évoquant le gouvernement dirigé par le conservateur Mariano Rajoy.

L'Espagne a accordé l'asile à 1.030 personnes en 2015 L'ONG, qui s'est entretenue avec plus de 80 demandeurs d'asile et a visité plusieurs centres d'accueil, dénonce une politique d'admission "au compte-gouttes" allant à contre-sens de l'opinion publique espagnole et d'administrations régionales disposées à recevoir des réfugiés.

Selon l'agence européenne de statistiques Eurostat, l'Espagne, où les demandes sont moins nombreuses, a accordé l'asile ou d'autres statuts protecteurs à 1.030 personnes en 2015. La France en a fait autant pour 26.000 et la Bulgarie 5.605. L'Allemagne a accordé un statut protecteur à 141.000 personnes.

Madrid a par ailleurs promis de recevoir en deux ans 17.000 candidats à l'asile déjà admis dans des camps dans d'autres pays, mais moins de 600 doivent arriver au total d'ici à la fin du mois de juin.

"Un traitement discriminatoire"

Une fois en Espagne, ces personnes doivent encore affronter une course d'obstacles. Le système espagnol leur permet d'avoir un logement dans un centre d'accueil pendant six à neuf mois.

Ils reçoivent ensuite une aide financière pendant six mois, onze au maximum, puis plus rien pour une grande majorité d'entre eux.

Bien qu'ils aient le droit de travailler, les demandeurs d'asile restent cependant longtemps dans une situation précaire, l'administration prenant parfois des années pour traiter leur demande, dénonce Virginia Alvarez, en charge de la politique intérieure au sein d'Amnesty en Espagne.

L'ONG dénonce par ailleurs le traitement "discriminatoire" infligé à certains, soulignant que les demandes provenant de Syrie étaient souvent traitées plus rapidement que celles des candidats subsahariens.

"Cela ne peut plus durer", a dénoncé Esteban Beltrán, appelant le gouvernement qui se formera après les législatives du 26 juin à remettre à plat le système.

- Une cinquantaine de migrants suivaient lundi une grève de la faim dans un centre de rétention des étrangers à Barcelone (nord-est de l'Espagne), quelques jours après une nuit de rébellion de migrants dans un autre centre à Madrid.

- "Hier (dimanche) en milieu d'après-midi, 68 internés ont refusé d'entrer dans la cantine pour manger et de regagner leur chambre", a déclaré lundi à l'AFP un porte-parole de la police.

"Ce matin, 47 restaient sur cette position", a-t-il ajouté.

Selon ce policier, les migrants retenus dans le centre - pour la plupart algériens - ont refusé de s'alimenter depuis le début du mouvement et passé la nuit, avec des couvertures, dans la cour du centre situé à la périphérie de Barcelone.

Ils demandent à "être remis en liberté", selon le réseau Fermons les CIE (centres d'internement des étrangers), dont plusieurs membres ont rendu visite lundi aux migrants retenus.

"Ce sont des personnes qui sont arrivées à bord d'embarcations de fortune (...). Ils se demandent pourquoi ils vivent cette situation après avoir risqué leur vie", a déclaré à la presse l'avocat de ce réseau, Andrés Garcia Berrío.

La semaine précédente, une quarantaine de migrants s'étaient rebellés dans un centre de rétention de Madrid, sans faire de blessés. Ils avaient passé toute une nuit sur le toit du bâtiment.

Des organisations des droits de l'Homme et partis de gauche dénoncent les mauvaises conditions de séjour dans ces centres de rétention administratives en Espagne et en réclament la fermeture.

Selon un rapport du Défenseur du peuple (le médiateur de la République), 6.930 personnes sont passées en 2015 par les différents centres de rétention du pays, dont 41% ont été finalement expulsés.

Cinquième grief

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.
[...]
[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.
[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.
[...]

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

dans le cas d'espèce, la partie requérante estime qu'elle n'a pas été entendue dans le respect des règles édictées par les articles précités puisqu'elle n'a pas été confrontée aux arguments de la partie adverse avant la prise de décision;

de même, la partie requérante n'a pu avoir accès au dossier administratif ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts de la partie requérante tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013,

Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

La partie requérante n'a pas été valablement entendue au sens de ces dispositions avant que cette décision soit prise à son encontre, ;

La motivation ne permet pas de considérer que la partie adverse a pris en compte la vulnérabilité du requérant, un jeune homme de 25 ans à peine, souffrant de problèmes manifestement physiques et psychologiques ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

Sixième grief

Attendu que la partie requérante n'a pas reçu des informations telles que prévues à l'article 4.1.b du règlement DUBLIN III, en sorte que cette disposition est violée ;

Article 4

Droit à l'information

1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment:

- a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée;*
- b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères;*
- c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations ;*
- d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert;*
- e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement;*
- f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexactes ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel.*

Attendu que la procédure de « reprise » telle que demandée à l'Espagne viole manifestement les dispositions de la directive -Règlement 604/2013 ;

Qu' à aucun moment la partie requérante n'a été informée au sujet de l'application du Règlement, encore moins des délais qu'il prévoit et encore moins de ses effets , le sujet n'ayant pas été abordé tout simplement :

Que la seule apposition du cachet INTERVIEW DUBLIN sur l'annexe 26, dans l'intervalle reprise, de la partie requérante n'est pas de nature à se substituer à cette disposition et en assumer le respect.

Que la procédure est dès lors irrégulière et que la procédure irrégulièrement menée ne saurait conduire à une décision légalement motivée ;

Que la partie requérante n'a eu dans ce contexte d'interview restreint et non éclairé quant à ses implications , que la faculté de répondre à certaines questions dirigées , dont elle ne pouvait de facto, compte tenu du défaut d'informations, apprécier les conséquences ou les implications;

A AUCUN MOMENT la partie requérante n'a été questionnée de manière approfondie, quant aux raisons impérieuse pour laquelle elle craignait de rester en Espagne ou d'y retourner, ni pour quelles raisons elle souhaitait que les autorités belges traitent sa demande d'asile ;

Tout au plus la partie requérante a-t-elle tenté de « placer » les motifs essentiels de sa demande de voir l'Etat belge traiter sa demande,- que sa demande en Espagne-ce qui ne trouve aucune réponse adéquat dans la décision entreprise.

Que la partie adverse ne s'est dès lors pas livrée, au regard des arguments cumulés ci-avant avancés, à un examen non seulement suffisamment rigoureux au regard de la situation personnalisée et individualisée de la partie requérante, mais également un examen suffisamment rigoureux du profil de la partie requérante"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,*
- *Artikelen 51/5 en 62 Vreemdelingenwet,*
- *De beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het proportionaliteitsbeginsel,*
- *Artikel 3 EVRM.*
- *Artikelen 7 en 14 van het BUPO-Verdrag*

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat artikel 51/5 Vreemdelingenwet geen wettelijke basis kan vormen voor de bestreden beslissing, nu dit artikel enkel aangeeft dat België onderzoekt welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Artikel 51/5 voormeld bepaalt :

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft nagegaan welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook ongefundeerd.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In een derde en vierde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing waar zij onvoldoende rekening zou houden met de problemen van asielzoekers in Spanje.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden zijn voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Spanje.

Art. 3 EVRM voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. “Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet

naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door art. 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van art. 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door art. 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door art. 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door art. 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In het geval verzoekende partij zou bedoelen dat zij tot een groep zou behoren die systematisch wordt blootgesteld aan een schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet aangenomen kan worden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij als kandidaat-vluchteling in Spanje tot een groep zou behoren die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk die in strijd is met art. 3 van het EVRM. In tegendeel verwijst de gemachtigde geheel terecht naar het recente AIDA-rapport, up to date tot 31.12.2016, om aan te tonen dat verzoekende partij als asielzoeker opvang, rechtsbijstand en medische hulp in Spanje zal kunnen genieten. Verzoekende partij staft haar bewering, dat hij als jonge, alleenstaande man in Spanje tot een dergelijke groep zou behoren, evenmin.

Dit wringt des te meer nu verzoekende partij zelfs niet in Spanje heeft verbleven, laat staan enige melding zou kunnen maken van enige behandeling die in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij zou voorhouden dat zij tot een kwetsbare groep zou behoren, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet aangenomen kan worden.

Verzoekende partij laat verder na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf van meer dan 5

maanden in Spanje het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat het enige bezwaar van verzoekende partij tegen een overdracht aan Spanje het gegeven is dat zij aldaar nooit asiel aanvraag.

Verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat hij slecht zou kunnen worden behandeld in Spanje en zelfs de voorkeur gaf aan Spanje boven Duitsland tijdens zijn verhoor.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt niet verder dan de loutere verklaring: “Ik wil hier blijven, als ik moet kiezen tussen Duitsland en Spanje dan kies ik voor Spanje maar mijn voorkeur gaat naar België”.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij tijdens het verhoor geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Spanje slecht zou worden behandeld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst geheel terecht op het gegeven dat de loutere persoonlijke keuze van een asielzoeker voor een bepaalde lidstaat geen reden is om de soevereiniteitsclausule toe te passen. De gemachtigde vervolgt geheel terecht met te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet van die aard is dat zij bij een overdracht aan Spanje het slachtoffer zou worden van een schending van art. 3 van het EVRM. De gemachtigde verwijst naar het gegeven dat de aandoening van verzoekende partij aangeboren is en dat zij, terwijl zij deze aandoening reeds had, in staat was om van Guinea naar Spanje te reizen, om aldaar meerdere maanden te verblijven.

Spanje heeft zich bovendien uitdrukkelijk akkoord verklaard met de overname van de verzoekende partij.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Spanje. Verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde terecht opmerkte dat de rapporten betrekking hebben op een vermeende slechte behandeling van migranten in Ceuta en Melilla, twee exclaven van Spanje bij Marokko. Deze problemen kunnen niet ernstig getransponeerd worden naar het gehele Spaanse grondgebied.

Daarbij komt dat verzoekende partij bij een overdracht aan Spanje niet naar een van deze exclaves zal overgedragen worden, nu dit slechts tijdelijke opvangcentra betreffen.

Dit werd ook uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing :

“Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit In -tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Bovendien wordt herhaaldelijk verwezen naar de situatie in Ceuta en Melilla, de twee Spaanse enclaves op Marokkaans vasteland. We merken op dat de betrokkene niet in Spanje verbleef en na overdracht aan Spanje niet zal worden ondergebracht worden in een opvangcentrum in Melilla of Ceuta, aangezien deze centra louter fungeren als eerste opvangplaats na het oversteken van de Marokkaans-Spaanse grens aldaar. Asielzoekers worden via een tijdelijk verblijf in Melilla overgebracht naar een opvangplaats op het Spaanse vasteland.”

Deze rapporten kunnen dan ook niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

In een vijfde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de EU.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Europees Handvest.

Verweerder benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten

maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Terwijl er ook geen sprake is van een schending van het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de Staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Terwijl de verzoekende partij ter dege werd gehoord en de mogelijkheid heeft gehad om informatie te verschaffen.

In een zesde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op artikel 4.1.b van de Dublin III verordening. Verweerder laat gelden dat art. 4 Dublin III-Verordening voorziet in een recht op informatie aangaande de toepassing van de Dublin III-Verordening.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat de door haar aangevoerde inlichtingen op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven. Inderdaad voorziet de Dublin III-Verordening niet in een dergelijke sanctie bij het niet-respecteren van de in dit verband gestelde vormvereisten.

Verweerder benadrukt verder dat verzoekende partij nalaat aan te tonen welk belang zij heeft bij de door haar aangevoerde schending. Zij licht niet toe in welke mate haar situatie anders zou zijn geweest indien zij wél schriftelijk op de hoogte zou zijn gebracht van de gegevens opgesomd in art. 4 Dublin III-Verordening.

In dat verband wijst verweerder er ook op dat verzoekende partij werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot alle relevante elementen die haar situatie kenmerken.

De in art. 4 Dublin III-Verordening vermelde zaken zijn daarbij aan bod gekomen, terwijl het verslag van verhoor aan verzoekende partij werd overhandigd voor nazicht én door verzoekende partij werd ondertekend.

Verzoekende partij heeft de kans gekregen om alle relevante informatie aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te bezorgen aan de hand van de haar gestelde vragen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker goed op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Verordening, zodat de doelstelling van voormelde bepaling bereikt is (zie R.v.V. 4 november 2008, nr. 18321; RvV 16 augustus 2010, nr. 47259).

Zie ter zake ook:

“In haar nota stelt de verwerende partij dat de brochure verstrekt werd aan verzoeker. Verzoekende partij brengt daar ter terechtzitting niets tegen in. Alleszins bevindt zich in het administratief dossier ook

een uitgebreid Dublin-interview van 12 januari 2015 waarbij verzoeker aan de hand van gerichte vragen mee helpt de staat te bepalen die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, ook al heeft de afname van vingerafdrukken reeds uitgewezen dat verzoekers vingerafdrukken eerder in Polen werden genomen. Zo wordt gevraagd naar de gezondheidstoestand van verzoeker, naar de precieze reden waarom hij in België een asielaanvraag indient, en of er bezwaren zijn met betrekking tot de overdracht naar de staat die volgens artikel 3, § 1 van de Dublin-III Verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker kreeg de kans alle nuttige informatie mee te delen. Op de weerslag van dit interview prijkt de handtekening van verzoeker.

Prima facie blijkt dat ook geen schending van artikel 4 van de Dublin-III Verordening, dat voorziet in een recht op informatie aangaande de toepassing van de Dublin-III Verordening.” (R.v.V. nr. 141.721 dd. 24.03.2015)

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Spanje toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, omdat hij in de bestreden beslissing niet kan terugvinden waarom België zich niet verantwoordelijk zou kunnen verklaren voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat de verwerende partij op stereotiepe wijze zegt dat de asielzoeker niet de vrije keuze

heeft van een land waar hij zijn asielaanvraag kan indienen en omdat niet op afdoende wijze wordt geantwoord op de elementen die verzoeker had ingeroepen, meer bepaald de omstandigheid dat de Spaanse autoriteiten zijn asielaanvraag geen enkele kans hebben gegeven.

In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij de kwetsbaarheid van verzoeker niet op correcte wijze heeft onderzocht. Verzoeker is een jongeman die bijzonder traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt in Palestina. Hij is bijzonder kwetsbaar op psychologisch vlak en de situatie in Spanje is niet zo dat hem een omgeving kan worden geboden waar hij zich psychologisch kan heropbouwen, wat van aard is om zijn asielaanvraag nadeel te berokkenen. De verwerende partij heeft geen inlichtingen of garanties gevraagd om te weten waar in Spanje verzoeker zal terechtkomen. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat verzoeker teruggestuurd zal worden naar plekken in Spanje waar er problemen zijn. Verzoeker wijst erop dat de situatie van asielzoekers in Spanje niet goed is en verwijst hiervoor naar internetartikelen: een artikel van SOS Racisme gepubliceerd op 19 november 2014, een artikel dat handelt over de situatie in 2007 in Spanje, een artikel van 10 december 2015 over de situatie in Melilla. Verzoeker meent dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er zekerheid is dat verzoeker niet zal teruggestuurd worden naar Ceuta. Evenmin bevat het administratief dossier enig persoonlijk element over verzoeker dat de stellingen van de verwerende partij zou staven. De bewering van de verwerende partij dat verzoeker niet naar de Spaanse enclaves zal worden teruggestuurd, steunt slechts op algemene informatie. Verzoeker wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waar in Spanje hij werd aangetroffen, zodat het onmogelijk is uit te sluiten dat hij niet naar de Spaanse enclaves zal worden teruggestuurd. Evenmin wordt ingegaan op het feit dat verzoeker geen asiel heeft kunnen vragen in Spanje. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing daarom strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voegt hieraan nog toe dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken, wat betreft de precieze plaats in Spanje waarnaar hij zal gestuurd worden. Dit is nochtans cruciaal om de risico's te evalueren op een schending van verzoekers rechten, omdat de verwerende partij aanvaardt dat de rechten van asielzoekers geschonden worden in bepaalde delen van Spanje.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij enkel rekening houdt met de rapporten die stroken met haar visie en geen rekening houdt met publieke bronnen die aantonen dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje te wensen overlaten. Verzoeker verwijst naar een artikel van Amnesty International van 31 mei 2016 dat kritiek inhoudt op het Spaanse beleid, dat verduidelijkt dat er maar weinig erkenningen zijn in Spanje en dat stelt dat er discriminatie is in de zin dat asielaanvragen van Syriërs sneller behandeld worden dan asielaanvragen van personen uit de Sub-sahara. Ook is er sprake van een hongerstaking van Algerijnen in een opvangcentrum bij Barcelona en van protesten tegen de slechte opvangomstandigheden.

3.3.3.1. Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...).”

Artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...).”

Deze artikelen voorzien inderdaad de mogelijkheid voor een lidstaat om toch een bij hem ingediende asielaanvraag te behandelen ook al is deze lidstaat hiertoe niet verplicht. *In casu* blijkt evenwel uit de bestreden beslissing dat de Belgische autoriteiten duidelijk hebben aangegeven van deze mogelijkheid geen gebruik te maken en de gewone regels te volgen. In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers wens om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien immers het volgende overwogen:

“Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.08.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

en

“Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.”

Verzoeker kan in de bestreden beslissing lezen waarom de Belgische autoriteiten beslist hebben geen gebruik te maken van deze mogelijkheid. Hij toont niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Wat betreft de wettigheid van de *“bovenvermelde argumenten”* wordt verwezen naar de verdere bespreking van het enig middel hieronder.

Een schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening in samenhang met de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.3.2. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel aanvoert dat slechts op stereotiepe wijze gezegd wordt dat de asielzoeker niet de vrije keuze heeft van een land waar hij zijn asielaanvraag kan indienen, wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Tevens wordt erop gewezen dat wat verzoeker stereotiep acht, de van toepassing wettelijke regels zijn zoals voorzien in de Dublin-III-Verordening en in de vreemdelingenwet. De Dublin-III-Verordening voorziet criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten is ingediend en voorziet een rangorde van deze criteria.

Waar verzoeker aanvoert dat niet op afdoende wijze wordt geantwoord op de elementen die hij had ingeroepen, meer bepaald de omstandigheid dat de Spaanse autoriteiten zijn asielaanvraag geen enkele kans hebben gegeven, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker nooit in Spanje is geweest, laat staan dat hij daar een asielaanvraag zou hebben ingediend. Er kon en diende dus niet gemotiveerd te worden over een verblijf van verzoeker in Spanje. De overname van verzoeker werd aan Spanje gevraagd omdat hij in het bezit was van een visum uitgereikt door de Spaanse autoriteiten en Spanje stemde in met de overname van verzoeker op grond van artikel 12.4

van de Dublin-III-Verordening. Uit het Dublininterview van verzoeker van 3 augustus 2017 blijkt dat hij heeft verklaard dat de reden waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen, de volgende is: *“België is het enige land die de problemen van de Palestijnen begrijpt en de mensenrechten respecteert en is het middelpunt van Europa”*. De reden waarom hij zich zou verzetten tegen een overdracht aan Spanje is *“Ik koos voor België”* en *“Ik wil hier blijven, als ik moet kiezen tussen Duitsland en Spanje dan kies ik voor Spanje maar mijn voorkeur gaat uit naar België”*.

Verzoeker toont niet aan dat de formele motiveringsplicht om deze redenen is geschonden.

3.3.3.3. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel vermeldt dat hij bijzonder kwetsbaar is wegens meegemaakte traumatische gebeurtenissen, wijst op het feit dat hij geen asiel heeft kunnen aanvragen in Spanje en dat niet wordt vermeld waar in Spanje hij werd aangetroffen, wordt opgemerkt dat niet wordt ingegaan op deze totaal uit de lucht gegrepen beweringen die strijden met verzoekers eigen verklaringen zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag d.d. 3 augustus 2017):

“32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik heb geen gezondheids problemen en neem geen medicatie”

“37. Plaatsen & landen van doorreis (exact adres opgeven indien mogelijk)

Gaza Palestina

Cairo Luchthaven Egypte

Frankfurt Luchthaven

Londen Engeland

Lissabon Portugal

Porto

België”

Hieruit blijkt dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van psychologische problemen wegens traumatische gebeurtenissen of dat hij nood heeft aan geestelijke gezondheidszorg, en dat hij niet in Spanje heeft verbleven. Verzoeker heeft zelf verklaard dat hij op legale wijze (met een Spaans visum) met het vliegtuig de Schengenzone is binnengekomen.

Bijgevolg steunt ook de bewering van verzoeker dat hij eerst in een omgeving moet vertoeven waar hij zich psychologisch kan heropbouwen, zodat zijn psychologische toestand geen nadelige invloed kan hebben op zijn asielaanvraag, niet op zijn eigen verklaringen en blijkt dit ook op geen enkele wijze uit de stukken van het administratief dossier.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeld inzake verzoekers gezondheidstoestand:

“Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.”

Waar verzoeker aanvoert dat niet is uitgesloten dat hij naar de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla zal worden teruggestuurd, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij deze vrees reeds heeft verwoord in de e-mail van zijn advocaat aan de verwerende partij van 25 augustus 2017 en dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordde in de bestreden beslissing:

“Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat hij niet in Spanje verbleef, maar enkel gebruik maakte van een door de Spaanse autoriteiten verstrekt visum. Hij verklaarde dat indien hij moet kiezen tussen Duitsland of Spanje, hij Spanje zou kiezen, maar toch de voorkeur te geven aan België. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.08.2017 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Spanje en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te

behandelen. In de tussenkomst wordt geargumenteed dat gezien de hoge instroom van asielzoekers in Spanje, de opvangomstandigheden menonwaardig zijn en er sprake is van ongeoorloofde detentie. We wijzen er vooreerst op dat de advocaat van de betrokkene grotendeels verwijst naar online mediabronnen, die bovendien sterk gedateerd en vaak irrelevant zijn in het licht van de casus van de betrokkene. Deze publicaties kunnen niet zonder meer als objectief en accuraat en niet in het minst als actueel worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien wordt herhaaldelijk verwezen naar de situatie in Ceuta en Melilla, de twee Spaanse enclaves op Marokkaans vasteland. We merken op dat de betrokkene niet in Spanje verbleef en na overdracht aan Spanje niet zal worden ondergebracht worden in een opvangcentrum in Melilla of Ceuta, aangezien deze centra louter fungeren als eerste opvangplaats na het oversteken van de Marokkaans-Spaanse grens aldaar. Asielzoekers worden na een tijdelijk verblijf in Melilla overgebracht naar een opvangplaats op het Spaanse vasteland.”

Door louter opnieuw uit een artikel te citeren over de centra in Melilla en Ceuta, toont verzoeker niet aan dat de vaststelling dat deze opvangcentra in Melilla en Ceuta enkel fungeren als eerste opvangplaats na het oversteken van de Marokkaans-Spaanse grens en dat de asielzoekers vandaar worden overgebracht naar een opvangplaats op het Spaanse vasteland, foutief zou zijn. Verzoeker verliest uit het oog dat hij als Dublin-terugkeerder zal worden overgedragen aan de Spaanse autoriteiten. Verzoeker brengt geen informatie aan dat Dublin-terugkeerders zouden worden overgebracht naar deze plaatsen aan de Marokkaans-Spaanse grens die enkel dienst doen als eerste opvangplaats voor grensoverschrijders ter plekke.

Waar verzoeker verwijst naar een internetartikel van SOS Racisme gepubliceerd op 19 november 2014 en naar een artikel dat handelt over de situatie in 2007 in Spanje, wordt opgemerkt dat deze artikelen gedateerd zijn en dat verzoeker niet aantoont dat de situatie in het centrum in Barcelona waarvan sprake in het artikel van SOS Racisme, op heden nog steeds dezelfde is.

Inzake de garanties die verzoeker wenst om te weten waar in Spanje hij zal terecht komen, wordt herhaald dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij naar een opvangcentrum aan de Marokkaans-Spaanse grens zal worden gestuurd dat enkel dienst doet als eerste opvang voor illegale grensoverschrijders daar. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake de overdracht aan Spanje en de toegang tot de asielprocedure en de opvang voor verzoeker in Spanje:

“We merken ook op dat Spanje op 14.08.2017 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39).”

Inzake de mogelijke problemen die zich in Spanje zouden voordoen wat betreft de opvang van asielzoekers, wordt het volgende vermeld:

“Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Tevens wordt opgemerkt dat de Spaanse autoriteiten drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op een gezeghebbende recente bron, namelijk de "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 31 december 2016, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Evenmin toont verzoeker aan dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Spaanse asielinstanties, hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist. Verzoeker maakt immers *in casu* niet aannemelijk dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er effectief sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoeker, een vijftientigjarige jongeman, geen melding gemaakt van enige psychologische problematiek of andere gezondheidsproblemen.

Verzoeker maakt op geen enkele concrete wijze of met objectieve recente informatie aannemelijk dat een overdracht aan Spanje voor hem een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest zou meebrengen.

Waar verzoeker stelt dat er geen garantie is dat, eens teruggestuurd naar Spanje, de familie hier onderling gescheiden zal worden, wordt vastgesteld dat ook dit argument volledig uit de lucht gegrepen is, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker alleen heeft gereisd en zich in België alleen heeft aangeboden. Verzoekers (toekomstige) verloofde bevindt zich volgens verzoeker nog in het vluchtelingenkamp in Gaza.

Het derde onderdeel van het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.3.4. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij enkel rekening houdt met de rapporten die stroken met haar visie en geen rekening houdt met publieke bronnen die aantonen dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje te wensen overlaten.

Er wordt herhaald dat in de beslissing het volgende wordt vermeld:

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat hij niet in Spanje verbleef, maar enkel gebruik maakte van een door de Spaanse autoriteiten verstrekt visum. Hij verklaarde dat indien hij moet kiezen tussen Duitsland of Spanje, hij Spanje zou kiezen, maar toch de voorkeur te geven aan België.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.08.2017 uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Spanje en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te

behandelen. In de tussenkamst wordt geargumenteed dat gezien de hoge instroom van asielzoekers in Spanje, de opvangomstandigheden mensonwaardig zijn en er sprake is van ongeoorloofde detentie. We wijzen er vooreerst op dat de advocaat van de betrokkene grotendeels verwijst naar online mediabronnen, die bovendien sterk gedateerd en vaak irrelevant zijn in het licht van de casus van de betrokkene. Deze publicaties kunnen niet zonder meer als objectief en accuraat en niet in het minst als actueel worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

(...)

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We merken daarnaast op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken ook op dat Spanje op 14.08.2017 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 22). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 47) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 46). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 39).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich steunt op een gezaghebbende en recente bron, met name het AIDA-rapport up-to-date tot december 2016, om vast te stellen verzoeker toegelaten zal worden tot de asielprocedure, toegang zal hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg, in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden zal verkrijgen en bijstand en opvang zal krijgen. De verwijzing naar een recent rapport van Amnesty International over het Spaanse asielbeleid en de lage erkenningsgraad toont niet op concrete wijze aan dat verzoeker als

Dublinterugkeerder geen opvang zal krijgen. De omstandigheid dat Syrische asielzoekers “voorrang” zouden krijgen boven andere, zoals blijkt uit dit rapport, is mogelijk een keuze van de Spaanse autoriteiten maar toont niet op concrete wijze aan dat verzoeker verstoken zou blijven van opvang. Het feit dat er in bepaalde centra hongerstakingen of opstanden zijn, toont evenmin aan dat verzoeker geen opvang zou krijgen of dat de opvang in onmenselijke omstandigheden zou plaats vinden. De verwerende partij ontkent in de bestreden beslissing niet dat er in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen, maar stelt dat *“Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen”*. De verwerende partij is van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Door te verwijzen naar één recent rapport van Amnesty International, toont verzoeker niet aan dat deze motieven in de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het vierde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.4. In een vijfde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker stelt dat hij niet op correcte wijze werd gehoord omdat de argumenten van de verwerende partij hem niet werden meegedeeld voor het nemen van de beslissing en omdat hij geen toegang had tot het administratief dossier. Ook de rechten van verdediging worden op deze wijze geschonden. Verzoeker voert in dit vijfde onderdeel ook opnieuw de schending aan van de formele motiveringsplicht omdat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid: verzoeker is een jongeman van nauwelijks 25 jaar die lijdt aan fysieke en psychische problemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op 3 augustus 2017. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker onder meer de mogelijkheid werd geboden om aan te geven waarom hij naar België kwam, op welke wijze en via welke weg, of er een specifieke reden was waarom hij precies een asielaanvraag wilde indienen in België en of hij redenen had inzake omstandigheden van opvang of van behandeling die zijn verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen. Verzoeker heeft via zijn raadsman bijkomende informatie gegeven via een e-mail van 25 augustus 2017, waarmee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. De omstandigheid dat verzoeker vooraf niet werd meegedeeld op welke gronden de beslissing van de verwerende partij steunt, doet geen afbreuk aan het feit dat hij werd gehoord. Verzoeker kan zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing uiten in een beroep tegen deze beslissing, wat hij gedaan heeft middels huidig beroep.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen toegang had tot het administratief dossier, wordt opgemerkt dat verzoeker inzage had kunnen vragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hij dit heeft gedaan, en dat verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor de zitting, ook het dossier kon inkijken, hij heeft dit echter niet gevraagd. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij deze kritiek.

Waar verwezen wordt naar de kwetsbaarheid van verzoeker en naar zijn psychologische en fysieke problemen, wordt herhaald dat zijn fysieke en psychische problemen niet blijken uit zijn verklaringen zoals die zich bevinden in het administratief dossier en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er effectief sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het vijfde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.5. In een zesde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.1.b van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkel ogenblik op de hoogte werd gebracht van de toepassing van deze Verordening, evenmin van de termijnen en gevolgen die van toepassing zijn. Het aanbrengen van de stempel "Dublin interview" op de bijlage 26 volstaat hiertoe niet. In het kader van zijn beperkt interview waarvan de gevolgen hem niet duidelijk werden gemaakt, heeft verzoeker enkel de mogelijkheid gehad om te antwoorden op enkele gerichte vragen, waarvan hij op dat ogenblik de gevolgen niet kon inschatten. Verzoeker wijst erop dat hem op geen enkel ogenblik op grondige wijze werd gevraagd naar de redenen waarom hij vreesde in Spanje te blijven of er naar terug te keren, evenmin naar de redenen waarom hij wenste dat de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag zouden behandelen. Verzoeker meent dat de reden waarom hij zijn asielaanvraag in België behandeld wenste te zien, niet wordt beantwoord in de bestreden beslissing.

Er wordt opgemerkt dat de vereiste van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening - dat informatie aangaande de toepassing van deze verordening wordt verstrekt, zoals aangaande de doelstelling van de verordening, de gevolgen van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat, de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde van de criteria, het persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid om informatie te verschaffen over familieleden, de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten, het feit dat lidstaten gegevens kunnen uitwisselen, het recht op toegang tot deze gegevens - niet betekent dat dit in de bestreden beslissing zelf allemaal moet zijn vermeld of dat alle aangehaalde elementen uit deze beslissing moeten blijken.

De Raad wijst op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking wordt gesteld op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50*bis*, 50*ter* of 51 van de vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over enerzijds het verloop van de asielprocedure en anderzijds de toepassing van de Dublinreglementering en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat verzoeker dergelijke brochure heeft ontvangen, net als elke andere asielzoeker. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit niet zou zijn gebeurd en verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen.

Gelet op het feit dat hij via de informatiebrochure voorafgaandelijk informatie kreeg over de toepassing van de Dublin-III-Verordening zoals artikel 4, derde lid van deze verordening het voorschrijft, kan verzoeker niet voorhouden niet te weten dat hem vragen gingen worden gesteld in het kader van de toepassing van deze verordening of dat hij daaromtrent niet passend werd geïnformeerd en de gevolgen hiervan niet kon inschatten.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan zijn grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Italië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 3 augustus 2017 werd gehoord. Uit het verslag van dit gehoor blijkt dat dit niet ging over verzoekers asielmotieven, maar wel over zijn reisroute, de plaatsen in Europa waar hij was geweest, de reden waarom hij in België een asielaanvraag wou indienen en of hij redenen had om zich tegen een overdracht naar Spanje te verzetten. Verzoeker wist dus of kon weten dat het interview plaatsvond in het kader van het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat volgens de criteria van de Dublin-III-Verordening.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, blijkt uit het gehoorverslag van 3 augustus 2017 dat hem volgende vragen werden gesteld:

“33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”

en

“31. is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?”

De reden die verzoeker opgaf waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, was *“België is het enige land die de problemen van de Palestijnen begrijpt en de mensenrechten respecteert en is het middelpunt van Europa.”* In de bestreden beslissing wordt over deze reden het volgende gemotiveerd: *“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat dit het enige land is dat de problemen van de Palestijnen begrijpt, de mensenrechten respecteert en het middelpunt van Europa is. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Spanje, omdat hij voor België koos. Hij verklaarde dat het nooit zijn bedoeling was om in Spanje te blijven, maar dat als hij zou moeten kiezen tussen Duitsland en Spanje, hij voor Spanje kiest. Hij gaf tot slot aan dat zijn voorkeur niettemin naar België gaat.”* en *“Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”* Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om melding te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als onmenselijk of vernederend werden ervaren, maar dat verzoeker aangaf niet in Spanje te hebben verbleven en enkel gebruik maakte van een visum dat door de Spaanse autoriteiten verstrekt werd. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat de reden waarom hij zijn asielaanvraag in België behandeld wenste te zien, niet wordt beantwoord in de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat hij werd gewezen op de toepassing van de Dublinreglementering en op het feit dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is, dat hij zijn bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Spanje en dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om de informatie te verschaffen die hij nuttig achtte. Ook heeft verzoeker een document ondertekend waarbij hij instemde met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid om een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen.

Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat waar verzoeker meent dat niet blijkt dat de informatie op grond van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening werd verschaft, de Raad zich de vraag stelt naar het belang dat verzoeker hierbij kan laten gelden. Zelfs indien hij van oordeel is dat hij op het ogenblik van het interview het belang van zijn antwoorden en de onderliggende reden van de specifieke vragen niet beseftte en hierdoor werd benadeeld, geeft verzoeker thans immers niet aan dat hij nog bijkomende nuttige elementen had kunnen aanbrengen die van belang konden zijn in het beslissingsproces.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening niet aannemelijk.

Het zesde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.3.7. Artikel 7 van het BuPo-verdrag bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen, noch aan wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffingen en dat niemand vooral ook, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, mag worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke proefnemingen. Een aparte toelichting wordt door verzoeker in dit verband niet verstrekt. Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar de voorgaande bespreking inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest om te besluiten dat ook deze ingeroepen schending niet kan worden aanvaard.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 14 van het BuPo-verdrag of van artikel 6 van de Dublin-III-Verordening (waarborgen voor minderjarigen) kan het verder volstaan vast te stellen dat hij op geen enkele manier toelicht op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen heeft miskend. Deze onderdelen van de middelen zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.3.8. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET